

இ-பா. கண்ணி—வ்யாக்யாநங்கள்.

ஐந்தாம்பாட்டு.

கண்ணிஎனதுயிர் காதல்கனகச்சோதிமுடிமுதலா
எண்ணில்பல்கலன்களும் ஏலுமடையுமஃதே
நண்ணிமுவுலகும் நவிறுங்கீர்த்தியுமஃதே
கண்ணனெம்பிரானெம்மான் காலசக்கரத்தானுக்கே.

ஆ.—(கண்ணி.) ப்ரதிகூலநிரஸநஸ்வபாவஞான திருவாழியுடையான கண்ணனுக்கு, தன் திருவடிகளிலும் திருமாரிலும் திருத்தோளிலும் சாத்தியருளக்கடவ திருத்துழாய் என்னுடைய ஆத்மா; அஸங்க்யேயநானானித திவ்யபூஷணங்களும், ஸ்வோசிததிவ்யபீதாம்பரமும், ஸர்வலோகங்களும் சொல்லியேத்தும் தன்னுடைய கீர்த்தியும், மற்றுமெல்லாம் என் காதலே என்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், தம்முடைய ஸ்நேஹாதிகளானவை ஓரோவொன்றே அவனுக்கு ஆபரணதி ஸர்வபரிச்சதங்களும் என்கிறார்

[காதல் என்று தொடங்கி.] - விலகாணமான திருவபீஷைகம் முதலாக அஸங்க்யேயமான திருவணிகலன்களும் திருவரைக்குத் தகுதியான திருப்பரிவட்டமும் இருந்ததேகுடியாக ஆதரித்து எத்தும் தன்னுடைய கீர்த்தியும் இவையெல்லாம் என்னுடைய காதலே: காலத்தை நடத்தக்கடவ திருவாழியைத் திருக்கையிலேயுடையனாய் அவ்வழகைக் காட்டி எனக்கு அநந்ய பரத்வ பேரோமாபகாரத்தைப் பண்ணும் ஸ்வபாவனாய் எனக்கு ஸ்வாமியான க்ருஷ்ணனுக்கு.

ப.—அநந்தரம், போக்யனாய் ஸ்வாமியாய் உபகாரனாய் ஸுலபனான க்ருஷ்ணனுக்கு என்னுடைய ப்ரேமாதிகள் ஆபரணதிஸமஸ்தமு மாகாநின்றன என்கிறார்.

காலம் - காலநிர்வாஹகமான, சக்கரத்தான் - திருவாழியையுடையனாய், எம்மான் - (அவ்வழகைக்காட்டிக் காலவஸ்யனாகாதபடி) என்னையடிமைகொண்ட ஸ்வாமியாய், எம்பிரான் - (காலமுள்ளதனைபும் அவ்வழகை அதுபவிப்பிக்கும்) மஹோபகாரனாய், கண்ணனுக்கு - (காலநுபமாக அவதரித்து ஸுலபனான) க்ருஷ்ணனுக்கு, எனது - என் அபிமானாந்தர்க்கதமான, உயிர் - ஆத்மவஸ்து, கண்ணி - (ஸ்ரீரஸாவாஹ்யமான) மாலையாகாநின்றது; காதல் - (ஆத்மநர்மமான) ப்ரேமமானது, கணகம் - கனகமயமாய், சோதி - (ஆதிராஜ்யஸூசகமான) ஒளஜ்ஜ்வல்யத்தையுடைய, முடி முதலா - முடிமுதலாக, என்னில் பல் - அஸங்க்யேயமான, கலன்களும் - ஆபரணங்களு மாகாநின்றது; ஏலும் - அதுருபமாய் (ஸர்வஸ்மாத்த்பரத்வஸூசகமான), ஆடையும் - திருப்பீதாம்பரமும், அஃதே - அதுவே: முவுலகும் - த்ரிவிதாத்மவர்க்கமும், நண்ணி - கிட்டி, நவிறும் - வாப்புலற்றக்கடவ, கீர்த்தியும் - கீர்த்தியும், அஃதே - அதுவே. இவருடைய ப்ரேமத்துக்குத் தான் விஷயிபவிக்கையை, பேரொப்பணியாகவும் பெரும்புகழாகவும் நினைத்தா னென்று கருத்து.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், என்னுடைய ஸ்நேஹாதிகள் ஓரோவொன்றே ஆபரணதி ஸர்வமு மாவதே! என்கிறார்.

[கண்ணி எனது உயிர்] - நான் என்னது என்று இருக்கிறத்தைக் கிடர் அவன் தனக்கு மாலையாகக் கொள்ளுகிறது. “மார்வத்துமலை” என்கிறவகைத் தனக்கு மாலையாகக் கொள்ளுகை ப்ராப்தம்; அது ஒழிய என்ஸத்தையைக்கிடர் தனக்கு மாலையாகக் கொள்ளு

திருவாய்மொழி—ச-ப. ந-தி. கே. வைவராயாள்.

கிறது. [காதல் இத்யாதி] - ஸ்ப்ருஹணீயமாய் ஆதிராஜ்யஸூசகமான திருவபிஷேகம் முதலாக எண்ணிறந்த பலவகைப்பட்ட திருவாபரணங்களும் என்னுடைய காதல். இவர் ஸ்நேஹத்துக்கு விஷயமாகப்பெற்ற இத்தையே ஸர்வாபரணபூஷிதனான அவன் நினைத்திருக்கை. [ஏலும் ஆடையும் அஃதே] - தன் திருவரைக்குத் தகுதியாய்ப் புருஷோத்தமலக்ஷணமான திருப்பிதாம்பரமும் என்னுடைய காதலே. “அறியாக்காலத்துள்ளே யடிமைக்கண் அன்பு செய்வித்து” என்று இவருடைய காதல் ஸத்தாப்ரபுக்தமாயிற்றே இருப்பது. திருப்பரிவட்டம் வெளப்பித்த ஸ்ரீவைஷ்ணவவண்ணத்தான்வார்த்தை. “ஹோரஜகம்வாஸஃ”. மொய்யில் பாடலாகையாலே, “இது கூடுமோ?” என்னவேண்டாவிற்றே. [நண்ணி இத்யாதி] - கிட்டி இருந்ததே குடியாக ஏத்தும் தன்னுடைய கீர்த்தியும். [அஃதே] - காதலே. அவனுடைய புகழென்றால் ஒருவர் அறிந்து ஒருவர் அறியாதே யிருக்குமதன் நிறே. ஆகையாலே, எல்லாரும் ஒக்க இருந்ததே குடியாக ஏத்துகை. இவர் தன்னை ஸ்தோத்ரம்பண்ண அது எல்லாரும் தன்னை ஸ்தோத்ரம்பண்ணினார்களாக நினைத்திருக்கிறான். காதலுக்கு கருஷிபண்ணின படி சொல்லுகிறது. [காலசக்கரத்தான் எம்பிரான் எம்மான் கண்ணனுக்கு] - கையும் திருவாழியுமான அழகைக் காட்டி எனக்கு அநந்யபரத்வமேஹாபகாரத்தைப் பண்ணிக் தொழுதெழும்படி பண்ணின ஸ்வாமியான கருஷ்ணனுக்கு. “பேரமர்காதல் கடல்புரையவிளைவித்த காரமர்மேனி நங்கண்ணன்” என்னக்கடவகிறே. [காலசக்கரம்] - காலத்தை நடத்துகிற திருவாழி; காலவாய் யதையைத் தவிர்க்கும் திருவாழி யென்னுதல். “நாயுயிஷ்ணி” என்கிற காலத்திலும் திருக்கையோட்டைச் சேர்த்தியாலே ருசிஜநகமான திருவாழி.

ந.நீ.—அஞ்சாம்பாட்டு. தம்முடைய ஸ்நேஹாதிகள் ஓரோன்றே ஆபரணதி ஸர்வபரிச்சதங்களுமாயிற்று அவனுக்கு என்கிறார்.

[கண்ணி எனதுயிர்]-நான் ‘என்னது’ என்றிருக்கிறதைக்கிடர் அவன் தனக்கு மாலை யாகக் கொண்டது. “மார்வத்துமலை” என்கிறவளைத் தனக்கு மாலையாகக் கொள்ளுகை ப்ராப்தம்; அது ஒழிய என்ஸத்தையைக்கிடர் தனக்கு மாலையாகக் கொள்ளுகிறது. [காதல் இத்யாதி] - ஸ்ப்ருஹணீயமாய் ஆதிராஜ்யஸூசகமான திருவபிஷேகம் முதலான எண்ணிறந்த பலவகைப்பட்ட திருவாபரணங்களும் என்னுடைய காதல். இவருடைய ஸ்நேஹம் ஆபரணமாவதென்? என்னில்,—இவருடைய ஸ்நேஹத்துக்குத் தான் விஷயமாகப்பெற்ற இத்தையே, தனக்கு அநேகாபரணங்கள் காத்தினாற் பிறக்கும் புகருண்டாக அவன் நினைத்திருக்கையாலே, அதைப்பற்றச் சொல்லுகிறது. [ஏலும் ஆடையும் அஃதே] - திருவரைக்குத் தகுதியான திருப்

அஞ்சாம்பாட்டு - ‘கண்ணியெனது’ இத்யாதி. பூர்வார்த்தத்தைக் கடக்கித்து அவதாரிகை - ‘தம்முடைய’ இத்யாதி. ‘ஸ்நேஹாதிகள்’ என்ற ஆதிஸப்தத்தாலே - உயிரைச் சொல்லுகிறது. ‘ஆபரணதி’ என்ற ஆதிஸப்தத்தாலே வஸ்துராதிகளைச் சொல்லுகிறது.

கீழேயும் ‘கண்ணியெனதுயிர்’ என்றவைத்து மீளவும் சொல்லுவானென்? என்ன, ‘நான்’ இத்யாதி. நான் என்னது என்றது - பூர்வவருத்தம். பின்னை யாரை மாலையாகக்கொள்ளவேணும்? என்ன, ‘மார்வத்து’ இத்யாதி. ‘எனதுயிர்’ என்றதுக்குத் தாற்பர்யாந்தரமாதல். ‘கனகச்சோதி’ என்ற பதத்துக்கு லாவம் - ‘ஸ்ப்ருஹணீயம்’ இத்யாதி. தாம் ஒரு ஸம்ஸாரியாயிருக்க, தம்முடையகாதலை ஆபரணதிகளாய்க்கொண்டு அபிஸபகரங் கண்ணலாமோ? என்று ஸங்காதாற்பர்யம். உத்தரம் - ‘இவருடைய’ இத்யாதி. ஏலுமாடை திருவரைக்குத் தகுதியான ஆடை யென்னுதல்; புருஷோத்தமத்வத்துக்குத் தகுதியான ஆடை யென்னுதல். முந்தின அர்த்தத்துக்கு ஸம்வாதம் - ‘ஒருநான்’ இத்யாதி. வண்ணத்தான் - ராஜன். வாட்டி - திருத்தி. ‘ஏலுமாடையும், கீர்த்தியும்’ என்கிற ஸப்தத்துக்கு லாவம் - ‘வகஜாதியங்கள்’ இத்யாதி. அதாவது -

* பரிச்சதம் - உபகரணம்; அங்கமாயிருப்பது.

“நாவுடயிஷ்டிணி” (நாட்ச்சயிஷ்யந்தி) என்கிற காலத்திலும் இருள்தருமாஞாலத்திலும் இருளையோட்டி அருளார் திருச்சக்கரமாய், திருக்கையைத் தான் பிரியாதாற்போலே திருவடிகளை தான் பிரியாதபடியான ருசிலாகமான திருவாழி. அவன்கையிலேநின்றே, இவன்காலிலே விழும் படி பண்ணுமவனிறே. (ரு)

ஆரூர்பாட்டு.

காலசக்கரத்தோடு வெண்சங்கம்கையேந்தினாய்
ஞாலமுற்றும் உண்டுமிழ்ந்த நாராயணனே என்றென்று
ஒலமிட்டுநானழைத்தால் ஒன்றும்வாராயாகிலும்
கோலமாம்என்சென்னிக்கு உன்கமலமன்னதரைகழலே.

ஆ. — (காலசக்கரத்தொடு.) - ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வஸக்தியாயிருந்த உன்னாலும் விஸ்
லேஷிக்கவொண்ணாததொருபடி என்னைனோடே ஸம்ஸ்லேஷித்தருளினாயென்கிறார். ஆஸ்ரித
விரோதி நிரஸநஸ்வஹ்வமான ஸங்கசக்கரத்திவ்யாயுதோபேதனாய், காருண்யஸௌ ஹார்த்த
ஸௌபரீல்யாதி கல்யாணகுணவிசிஷ்டனாயிருந்த நீ இப்படி என்னைனோடே ஸம்ஸ்லேஷியாதொழிக்
தாலும் உன்னுடைய ஸத்தையே எனக்கு ஸர்வபோக்யமாம்படி என்னைப் பண்ணியருளினாய்
என்னவாமாம்.

ஒ—ஆளும்பாட்டில், இப்படிப் ப்ரணயியாயிருந்துள்ள நீ என்னோடு மைம்ஸ்லேஷித் திகைப்பாகிலும் உன்னுடைய ஸத்தையே எனக்குத் தாரகாதிகெல்லாம் என்கிறார். தம் முடிபட்ட ப்ரணயித்வம் பேசுவானென்? என்னில்,—எம்பெருமானுடைய ப்ரணயித்வாதிஸாயம் தம்மையும் ப்ரணயியாம்படி பண்ணிற் றென்னும் கணக்காலே.

[காலசக்கரம் என்று தொடங்கி] - ப்ரதிபக்ஷநிரஸநமே ஸ்வஹாவமான திருவாழி யோடே திருநிறத்துக்குப் பகைத்தொடையான வெண்மையையுடைய ஸ்ரீபாக்ஷஜந்யத்தை அழகிய திருக்கையிலே ஏந்தியருளினவனே யென்று அழகைச் சொல்லியும் ஸ்வஸேஷமான நகத்தையெல்லாம் உண்பது உமிழ்வதாய் அவற்றுக்குத் தத்தத்த்காலோகிதமான ரகைகளைப் பண்ணாநின்றகொண்டு அவற்றின்பக்களிலே மிகவும்வதஸலஞ்ஞனவனே யென்று நான் கூப் பிட்டு அழைத்தக்கால் வருகைக்கு ப்ரஸங்கமில்லையேயாகிலும். [கோலம் என்று தொடங்கி] - உன்னுடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகள் எனக்குப் போக்யமாம்.

‘பசலை’ இதுவாதி. தவிதேயார் தந்ததுக்குமாவம் - ‘நாரச்சயிஷ்யந்தி’ இதுவாதி. “கௌரவத அவிஷ்ட-ஹவயத
 ஸ்ரஷ்ட-ஸ்பாஷ்ட : நாவயிஷ்ட-ஹிஷ்டெயபவாஷ்ட-ஸ்பாஷ்ட-ஹிஷ்ட-ஹிஷ்ட” இது ஷஷ்டேம்
 ஸே. கா. “ஹவையப்போக்கு மென்றது - தேசதோஷத்தைப் போக்குமதற்கும் உபலக்ஷணம்; ‘இருள்
 தருமானாலத்திலும்’ என்னையாலே. அநுஷாந்தகுச்சகாரம் - அருள்மிக்க திருவாழி. திருவிருத்தம் முப்பத்த
 மூன்றும்பாட்டு- “ததது, பச” என்றோ இவன் குவிஷ்டகனாவது? என்ன, அவன் திருக்கையிலே கீழ்க்கி
 அழகாலே யென்கிருர் - ‘அவன் கையிலே’ இதுவாதி. காலசக்கரத்தான் - எம்பிரானெய்மான் - கண்ணனுக்கு
 எனதுயிர் - கண்ணி, கனகச்சோதிதொடங்கி - பங்கலன்சனும் - காதல், ஏதுவனடையுமகிதே, கண்ணி தொ
 டங்கி, கீர்த்தியுமகிதே இதுவல்லவா. (6)